

Arrest

nr. 58 882 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, dient op 28 augustus 2007 een asielaanvraag in die uiteindelijk resulteert in het arrest nr. 10 155 van 18 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 16 juli 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangevuld op 11 december 2009 en 3 juni 2010.

Op 4 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. De verzoekende partij dient bij de Raad een beroep in tegen deze beslissing.

Op 26 november 2010 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 26 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing die de aanvraag onontvankelijk verklaart. Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 14 december 2010, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 04.08.2008 en op 03.06.2010 werden ingediend door :

(M.A.S.) (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvragen gingen niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name een Attestation de Naissance en een Formulaire de demande de passeport hebben niet dezelfde bewijswaarde en kunnen bijgevolg niet aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, met name de bewering dat betrokkene een aanvraag tot het bekomen van een paspoort zou gedaan hebben bij de Congolese Ambassade te Brussel, maar dat deze Ambassade geen paspoorten zou afleveren wordt niet gestaafd door enig bewijs en wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Congolese Ambassade te Brussel een ‘rupture de stock’ had van 2006 tot mei 2009, maar dat sindsdien opnieuw paspoorten worden afgeleverd. Betrokkene toont echter niet aan dat ze een aanvraag tot de Ambassade gericht heeft en het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing “Weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 18.04.2008

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.11.2007. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. “.*

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“Artikel 62, 1 ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekster zal aantonen dat de motivering niet afdoende is.

De aanvraag van verzoekster vermeldde het volgende omtrent de onmogelijkheid om een paspoort te bekomen:

"Heeft aanvraag paspoort gedaan bij ambassade Congo maar deze levert momenteel geen paspoorten af".

Dat derhalve verzoekster als onmogelijkheid aanvoert dat er geen paspoorten worden afgeleverd door de Congolese ambassade.

Dat deze onmogelijkheid een geldige motivering kan vormen om de onmogelijkheid aan te tonen.

Dat gedaagde erkent dat er een rupture de stock is geweest en verwijst naar een voor verzoekster onbekend stuk genaamd "uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier".

Dat een motivering door verwijzing naar een voor verzoekster onbekend stuk geen motivering is of minstens een gebrekkige motivering. Verzoekster stelt dat verwijzing in motiveringen kan voor zover het gaat om stukken die haar vooraf of gelijktijdig met het dossier worden overgemaakt.

Dat geen van beide in casu gebeurden zodat er een gebrekkige motivering voorligt.

Dat voor alle duidelijk brengt verzoekster een kopie van een attest voor uitgegeven door de Congolese Ambassade dat zou geldig zijn ter aanduiding van haar identiteit. (Stuk 2) “.

2.2. De verwerende partij repliceert:

“Aangaande de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekster haar concrete kritiek komt erop neer dat er in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van 'informatie toegevoegd aan het administratief dossier' waarvan verzoekster geen kennis heeft, en er niet geldig kan worden gemotiveerd aangaande een voor verzoekster onbekend stuk.

Verzoekster haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat, zoals ook vermeld in de bestreden beslissing, de informatie zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster kan te allen tijde, mits voorafgaandelijke afspraak, het administratief dossier inzien op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nu zij dit heeft nagelaten, kan zij niet ernstig voorhouden zich niet te kunnen verweren op de inhoud van deze informatie, die zich in het administratief dossier bevindt.

Overigens wordt nopens de inhoud van deze informatie ook melding gemaakt in de bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld:

"Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Congolese ambassade te Brussel een 'rupture de stock' had van 2006 tot mei 2009, maar dat sindsdien opnieuw paspoorten worden afgeleverd. Betrokkene toont echter niet aan dat ze een aanvraag tot de ambassade gericht heeft en het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren".

De verwerende partij merkt nog op dat verzoekster ook "niet aantoont welke informatie zij bij inzage van het administratief dossier had vernomen die aanleiding zou kunnen geven hebben tot een andere

beoordeling van haar aanvraag, zodat de ganse zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing" (uit R.V.V. nr. 52.333 van 02.12.2010, www.rvv-cce.be).

Verzoekster haar beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven, die op zich ook niet worden betwist door verzoekster.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoeksters enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij op geldige wijze heeft aangegeven en aangetoond in de onmogelijkheid te verkeren om een identiteitsbewijs voor te leggen, bekritiseert de verzoekende partij de inhoud van de motieven en voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad, bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om

de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij met een brief van 15 december 2009 een geboorteakte en een *“formulaire de demande de passeport”* voorlegde en stelde op het door haar gebruikte typeformulier onder *“rechtvaardiging van het feit dat het onmogelijk is om het document te bekomen”*: *“Heeft aanvraag paspoort gedaan bij ambassade Congo maar deze levert momenteel geen paspoorten af.”*

De bestreden beslissing stelt betreffende deze stukken dat deze niet volstaan om de identiteit en nationaliteit aan te tonen omdat deze niet dezelfde bewijswaarde hebben als de documenten die wettelijk vereist worden. Dit motief is correct en wordt door de verzoekende partij niet weerlegd.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar uitleg *“Heeft aanvraag paspoort gedaan bij ambassade Congo maar deze levert momenteel geen paspoorten af”* samen met het neergelegd *“formulaire de demande de passeport”* volstaat als geldige motivering die aantoonde dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om de vereiste documenten in België te verwerven, kan deze redenering in casu niet gevolgd worden. Immers toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die erin wordt vermeld. Bovendien kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze stellen dat de bewering dat de Congolese ambassade geen paspoorten aflevert niet met enig begin van bewijs werd aangetoond. Dit document bevat geen enkel bewijs en/of is niet vergezeld van enig bewijs dat het document is overgemaakt aan de ambassade. Het document bevat evenmin een datum wanneer de vraag tot het verkrijgen van een identiteitsbewijs al zou gesteld geweest zijn aan de ambassade. Met het stuk 2, toegevoegd aan het verzoekschrift, zijnde een attest van de ambassade dat het indienen van een aanvraag zou kunnen bevestigen, kon de verwerende partij geen rekening houden nu dit stuk haar niet werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit klemt nog meer nu de verzoekende partij in haar aanvullingen (waaronder deze van 3 juni 2010) evenmin verduidelijkt heeft dat zij zich desgevallend opnieuw tot haar ambassade gewend heeft. Het gegeven dat de verwerende partij heeft uitgezocht welke mogelijkheden er bestonden voor de verzoekende partij om bij haar ambassade identiteitsdocumenten te verkrijgen doet hieraan geen afbreuk. Het komt de verzoekende partij toe aan te tonen dat zij in de door haar aangehaalde onmogelijkheid verkeert en de bewijslast rust op haar schouders. Het motief in de bestreden beslissing dat stelt *“Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Congolese Ambassade te Brussel een ‘rupture de stock’ had van 2006 tot mei 2009, maar dat sindsdien opnieuw paspoorten worden afgeleverd. Betrokkene toont echter niet aan dat ze een aanvraag tot de Ambassade gericht heeft”* is een overtollig motief. De kritiek van de verzoekende partij hiertegen gericht, met name dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt niet is toegevoegd aan de bestreden beslissing of gelijktijdig werd overgemaakt, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Voorts herhaalt de Raad dat hij geen rekening kan houden met het attest van de ambassade als stuk 2 toegevoegd aan het verzoekschrift omdat dit niet werd meegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en de Raad zich ter beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskenning van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond. Evenmin is artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN